

ड्स ही व्याधी फरच झपाट्याने पसरत आहे. ड्स म्हंटल्यावर कचिर् डोळ्यापुढे येते, ते म्हणजे कव्यक्ती चेहे-यावर शरमेच्या आर्ण अपराधीपणाच्या भावनेने पछाडलेली आहे. असे कही लोक आहेत की जे च.आय.व्ही संसर्गाची नुसती कल्पना सुद्धा सहन कू शक्त नाहति. ते या बाबत बोलायला सुद्धा घाबरतात, आर्ण कुटुंबाची चिंता करत बसतात.

ड्स: म्हणजे - अक्वायर्ड ईम्यून डेफेशियन्सी सिन्ड्रोम - वढेच आपल्याला माहति असून चालत नाही. त्यासहीत जगणा-या माणसांचे आयुष्य क्ती खडतर असते ते त्यातून कसे बाहेर येतात, आर्ण सहवेदनेतून जाणार्यांना मदतीचा हात कसा देतात हेही माहति असणे गरजेचे आहे.

सहवेदनेतून जाणा-यांनी क्त्तरे येणे म्हणजे स्व-मदत गट. च.आय.व्ही. ग्रस्त क्वा ड्स असणारी माणसे जेव्हा क्ती असतात, तेव्हा असहायतेनी दुर्बळ बनतात. 'हे माझ्याच नशाबि क?' 'मलाच क?' 'आता मी कय कू?' असे अनेक प्रश्न त्यांच्या मनात उभे रहातात.

दहा वर्षांपूर्वी ककळ असा होता की अनेकतज्ज व्यक्तीनाही ह्या बदल माहति नसे. अशा माणसांवर कुणी डॉक्टर उपचार करण्यास तयार होत नसत. पण आज आपण अभिमानाने सांगू शक्तो की ह्या वषियाला वाहून घेतलेल्या अनेकसंस्था आहेत, अनेक स्व-मदत गट आहेत. ह्या स्व-मदत गटांत च आय व्ही ग्रस्त माणसे क्वा ड्स असलेली माणसे जेव्हा यायला लागतात, तेव्हा हळूहळू त्यांची मनाची उभारी वाढायला लागते. स्व-मदत गटाची ह्या सर्वांना त्यांचे दुःख, नरिशा, यातना, व्यथा, ह्यातून बाहेर येण्यासाठी मदत होते.